

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/120/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318010708
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2318010708.6

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanému V. Z., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 12.02.2020 pod sp. zn. 31T/80/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.05.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného V. Z., nar.XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného za vinného zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase dňa 13.07.2017 si v meste Sereď od neznámej osoby kúpou zadovážil a do 04:55 hod. dňa 14.07.2017 v zatavenej injekčnej striekačke prechovával, podľa znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/9088, metamfetamín s prímiesou dimetylsulfónu s celkovou hmotnosťou 161 mg, s priemernou koncentráciou 56,3 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúcu 91 mg absolútneho metamfetamínu, ktorú dobrovoľne vydal počas kontroly príslušníkom polície a ktoré množstvo zodpovedá 1 obvyklej jednorazovej dávke drogy, a plastové vrecko, ktoré podľa znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Bratislave ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/9088 obsahovalo metamfetamín s prímiesou dimetylsulfónu s celkovou hmotnosťou 3 962 mg, s priemernou koncentráciou 42,1 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúcu 1 668 mg absolútneho metamfetamínu, ktorú dobrovoľne vydal počas kontroly príslušníkom polície a ktoré množstvo zodpovedá 39 obvyklým jednorazovým dávkam drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 4, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods.2 Trestného zákona súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/212/2017 zo dňa 21.09.2017, právoplatný dňa 21.09.2017, ako aj ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 61 ods. 3 Trestného zákona mu uložil i trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 6 (šesť) rokov.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona bolo napokon obžalovanému uložené i ochranné liečenie protitoxikomanické ambulantnou formou.

Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 165-168 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný V. Z., ktoré aj náležite písomne zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomnom odôvodnení odvolania namietal, že v danom prípade vyzvala polícia obžalovaného ako spolujazdca na vydanie drog, hoci sa nedopustil protiprávneho konania. Súd nemohol zo žiadneho procesne vykonaného dôkazu zistiť, na základe čoho dospela polícia k záveru, že obžalovaný má pri sebe tie konkrétne drogy, na vydanie ktorých ho vyzvala. Čo sa týka zápisnice o vydaní vecí zo dňa 14.7.2017 (4.55 hod.), z jej obsahu jasne vyplýva, že policajti obžalovaného vyzývajú na vydanie konkrétnych vecí, teda už vtedy vedeli, čo má pri sebe. Súd sa v odôvodnení rozsudku vyjadruje (str. 4), že zápisnica spĺňajúca všetky náležitosti predstavuje dôkaz o predmetnom úkone a ťažko reálne očakávať, že policajti, ktorí zápisnicu spisovali budú vypovedať inak než je uvedené v zápisniciach, resp. si niečo, vzhľadom na časový odstup pamätať, ako tomu bolo aj v tomto prípade. Napriek tomuto tvrdeniu obsahuje odôvodnenie rozsudku na strane 5 protichodné tvrdenie, keď súd uvádza, že zápisnica o vydaní vecí sa spisuje až následne po výzve a vydaní vecí, preto obsahuje aj uvedenie predmetov, ktoré boli vydané, teda v tomto bode už zápisnica nie je taký jednoznačný dôkaz o predmetnom úkone a to, čo je v nej uvedené, môže byť aj inak. Za danej situácie, keď si zasahujúci policajti nič nepamätajú, musí súd vychádzať zo skutočného obsahu zápisnice a teda musí akceptovať, že policajti vyzvali obžalovaného na vydanie celkom konkrétnych vecí, teda vopred vedeli, že ich pri sebe má, tak ako je to v zápisnici uvedené a nie vysvetľovať, prečo by to tak mohlo byť. Iná alternatíva nemá v doteraz vykonanom procesnom dokazovaní základ (obdobne R 95/1999).

Súd nemôže bez základu vo vykonanom dokazovaní tvrdiť, že policajti nevedeli, čo mu bude vydané, pretože nemožno vylúčiť, že mohli mať nejakú informáciu, čo ale je potrebné najskôr zistiť, aby súd mohol o veci rozhodnúť (poukaz pritom opätovne napr. na R 47/2013, R 8/2017).

Ak sa to zistiť nedá, vzhľadom na výpovede policajtov, musí súd vychádzať zo zásady, v pochybnostiach v prospech obvineného, čo znamená, že policajti zasahovali voči obžalovanému bez zákonného opodstatnenia, bez opory v konkrétnom ustanovení zákona.

A navyše pri tom postupovali hneď podľa Trestného poriadku výzvou na vydanie vecí v zápisnici uvedených. Bez objasnenia otázky, prečo takto postupovali, ponúka sa len jeden záver, že tak urobili bezdôvodne, skúšali; či niečo obžalovaný nemá, pričom takúto možnosť vylúčiť nemožno, z dokazovania sa táto možnosť priamo ponúka ako jediná možná alternatíva.

V spise sa nenachádza ani záznam o vykonaní bezpečnostnej prehliadky, policajti ju nerobili, ako potom vedeli o drogách. Taktiež zápisnica obsahuje časť výpovede obžalovaného k tomu, čo vydáva, pričom obžalovaný nebol poučený o práve odoprieť vypovedať a ani nebol poučovaný tak, ako má byť pred výsluchom poučený, zápisnica nič také neobsahuje.

V zápisnici nie je poučenie o tom, že nie je povinný vec vydať, nachádza sa v nej poučenie len o tom, že vydaním vecí si môže spôsobiť nebezpečenstvo trestného stíhania, čo je poučenie neúplné a jeho najpodstatnejšia časť chýba.

Zabezpečenie dôkazu proti obžalovanému v danej veci je v rozpore s ústavným právom nebyť donucovaný k sebaobviňovaniu. Obhajoba poukazuje v tomto smere na judikatúru ESLP, stanovisko Ústavného súdu Českej republiky č.k. Pl. ÚS-st 30/2010 zo dňa 30.11.2010, ktoré je zhrnutím judikatúry Ústavného súdu Českej republiky k otázke zákazu donucovania k sebaobviňovaniu.

Obhajoba poukazuje aj na rozsudok NS SR č.k. 3 Tdo 11/2013, ktorý rieši situáciu vo vzťahu k žiadosti policajtov smerujúcej k obžalovanému o vyloženie veci (v danom prípade vydanie veci). Podľa záverov rozhodnutia NS SR je v rozpore so zákonom, ak príslušník polície vyzýva osobu, ktorá sa mu zdá z nejakého dôvodu podozrivá, vyložiť veci (tu vydať veci), ktoré by mohli pochádzať z trestnej činnosti.

V tejto súvislosti možno poukázať tiež na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý judikoval, že ani verejný záujem na odhaľovaní, stíhaní trestného činu a potrestaní páchatelia nemôže ospravedlniť taký postup, ktorý zasahuje do samotnej podstaty práva obvineného na obhajobu, vrátane práva ne byť nútený obviňovať sám seba (rozsudok v veci Heaney a McGuinness v. Írsko z roku 2000).

Taktiež obhajoba poukazuje na skutočnosť, ktorú nechal súd celkom bez povšimnutia, a to, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 21.12.2018 vypovedal, že mal pri sebe iba krabičku so striekačkou a o žiadnom sáčku (plastovom vrecku) nevedel.

Výpoveď obžalovaného súd nepreveroval, postupoval v rozpore so základnými zásadami trestného konania (§ 2 ods. 10 Tr. por.) a v tomto smere vychádzal iba zo zápisnice o vydaní vecí, ktorú považoval za rozhodujúcu.

S poukazom na vyššie uvedené navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor odvolanie nepodal, k odvolaniu obžalovaného sa ani napriek výzve súdu v určenej lehote nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde:

Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie s poukazom na to, že výsluchom W., A. a F. neprišlo k jednoznačnému objasneniu veci, navrhovali vypočuť svedkov S., C. a R., čo však súd odmietol.

Obžalovaný sa pridŕžoval písomných dôvodov odvolania s poukazom na vyjadrenie obhajcu.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania, podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Krajský súd vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému a ustálenému okresným súdom v napadnutom rozsudku nemá žiadne výhrady, závery okresného súdu v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

Žiada sa len doplniť, že v posudzovanej veci už odvolací súd raz rozhodoval, keď uznesením pod sp. zn. 3To/76/2019 podľa § 321 ods.1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Trnava, a následne vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. V tomto rozhodnutí podrobne krajský súd rozviedol právne úvahy na základe ktorých nebolo možné akceptovať právny názor prvostupňového súdu, ktorý svoje rozhodnutie založil (mimo iného) i na dôkaze vyplývajúceho z úradného záznamu vypracovaného príslušníkom PZ. V tomto rozhodnutí krajský súd vysvetlil akým spôsobom možno „preniesť“ informáciu z úradného záznamu do dokazovania v trestnom konaní (a to výsluchom svedkov W., A., F., ktorí tento úradný záznam spísali), čo okresný súd v rámci doplneného dokazovania aj učinil.

Okresný súd následne správne vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo aj v ich vzájomných súvislostiach, keď dospel k záveru, že osobný automobil v ktorom spolujazdcom bol obžalovaný, bolo zastavené zo zákonných dôvodov pre dôvodné podozrenie, že ho šoféruje osoba s uloženým zákazom viesť motorové vozidlá, pričom zo správania vodiča, ktorý sa po zastavení dal na útek, mohli zasahujúci policajti dôvodne predpokladať, že posádka má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, napr. drogy, a preto oprávnene vyzvali obžalovaného na vydanie takýchto vecí, o čom následne spísali zápisnicu, ktorej náležitosti sú v plnom súlade so zákonom.

V tejto súvislosti krajský súd opätovne (tak, ako to už popísal vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení) uvádza, že sa nestotožňuje s obhajobou obžalovaného spočívajúcou v odkaze na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v súvislosti s vydaním veci a hrozbe uloženia poriadkovej pokuty (z ktorého vyplýva, že zabezpečenie dôkazu proti obvinenému naznačeným spôsobom by bolo v rozpore s ústavným právom nebyť donucovaný k sebaobviňovaniu) a tiež poukazom na stanovisko Ústavného súdu Českej republiky, č.k. PL-st 30/2010, z 30. novembra 2010, ktoré je zhrnutím judikatúry Ústavného súdu Českej republiky k otázke zákazu donucovania k sebaobviňovaniu, nakoľko má za to, že tieto rozhodnutia nie je možné aplikovať na uvedený prípad, pretože v prejednávanom prípade policajti nenútili obžalovaného na vydanie vecí, ale ho vyzvali na dobrovoľné vydanie vecí (§ 89 ods. 1 Trestného poriadku), čo vyplýva aj zo zápisnice o vydaní vecí zo dňa 14.07.2017 z č.l. 28.

Podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku kto má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie, je povinný ju na vyzvanie predložiť policajtom, prokurátorovi alebo súdu, ak ju treba na účely trestného konania zaistiť, je povinný vec na vyzvanie týmto orgánom vydať. Pri vyzvaní ho treba upozorniť na to, že ak nevyhovie výzve, môže mu byť vec odňatá ako aj na iné následky nevyhovenia.

Výzva na vydanie vecí nie je rozhodnutím, a preto sa nerobí uznesením. Ide o ústne opatrenie.

Zo zápisnice o vydaní vecí zo dňa 14.07.2017 o 4.55 hod (pozn. úkon bol ukončený v ten istý deň o 04.57 hod.) z č.l. 28 vyplýva, že V. Z. na výzvu policajta za účasti nezúčastnenej osoby po poučení podľa § 89 ods.1 Tr. por. o povinnosti vec na vyzvanie vydať a po upozornení na možnosť odňatia vecí a zároveň po poučení podľa § 130 ods.1, ods.2 Tr. por. o tom, že dobrovoľným vydaním predmetných vecí si môže prívodiť nebezpečenstvo trestného stíhania, dobrovoľne vydal 1 kus zatavenej plastovej striekačky s obsahom neznámej bielej kryštalickej látky a 1 kus plastové vrecko s obsahom neznámej bielej kryštalickej látky, čo možno jednoznačne považovať za zákonný spôsob získania dôkazu v trestnom konaní a preto námietku obžalovaného v tomto smere považuje odvolací súd za nedôvodnú.

Ustanovenie § 89 ods. 1 Tr. por. určuje povinnosť osoby, ktorá má pri sebe vec dôležitú pre trestné konanie na jej vydanie, v opačnom prípade, teda v prípade nedobrovoľného vydania vecí mu bude odňatá. Jedná sa teda o kogentné ustanovenie Trestného poriadku nedávajúce žiaden priestor na možnosť nerešpektovania povinnosti na vydanie vecí. Povinnosti k vydaniu vecí zásadne nepodliehajú len osoby vyňaté z právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Z tohto pohľadu i možné upozornenie na možnosť odňatia vecí, resp. uloženia poriadkovej pokuty (ako iný následok nevyhovenia) nie je možné chápať ako donútenie k sebaobviňovaniu.

K námietke obžalovaného ohľadom oprávnenosti služobného zákroku policajtov, krajský súd uvádza, že pri pátraní po hľadanej osobe je policajt v zmysle § 23 ods. 1, ods. 2 písm. b/ zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov oprávnený nielen dať pokyn na zastavenie dopravného prostriedku, ale aj vykonať jeho prehliadku. Za týchto okolností je primeraný a zákonu zodpovedajúci postup, ak sa policajt pri vykonávaní predmetného služobného zákroku zároveň na základe § 22 ods. 1 uvedeného zákona presvedčí, či hľadaná osoba u seba nemá zbraň, rovnako aj osoba, ktorá sa s ňou nachádza vo vozidle. To platí napríklad za situácie, v ktorej je zasahujúcemu policajtovi známe, že osobu spolujazdca s hľadanou osobou spájajú predchádzajúce spoločné kriminálne aktivity. (obdobne vid. uznesenie NS SR pod č. 2Tdo/27/2012).

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní vykonané a zadovážené spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu. Nie je opodstatnená argumentácia obžalovaného, že dôkazy tvoriace predmet skutku rozsudku súdu prvého stupňa, boli získané nezákonne. S touto argumentáciou sa vyrovnal už prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí. Napriek tomu považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že v posudzovanom prípade nešlo o neoprávnený služobný zákrok policajtov. Polícia v kritickej dobe disponovala informáciami o marení výkonu úradného rozhodnutia vodičom automobilu (v ktorom sa nachádzal aj obžalovaný), ktoré však bolo potrebné preveriť a práve preto postupovala podľa zákona o policajnom zbore. Rozhodnutia, na ktoré obžalovaný poukazoval vo svojom odvolaní, zaoberajúce sa nepoužiteľnosťou dôkazu získaného pri neoprávnenom služobnom zákroku policajta, sa preto na daný prípad nevzťahujú. Z toho dôvodu odvolací súd nemohol námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní akceptovať.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Platný Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, čo sa týka miery dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V kontinuite všetkých vo veci vykonaných dôkazov (a bez nevyhnutnosti dokazovania výsluchom ďalších svedkov alebo vykonania iných dôkazov) ani krajský súd nemá pochybnosti o vine obžalovaného tak, ako to bolo správne ustálené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Predmetným konaním sa obžalovaný aj podľa názoru odvolacieho súdu dopustil zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, pričom právna kvalifikácia konania obžalovaného v plnom rozsahu zodpovedá povahe predmetného skutku, ako i množstvu zaistených psychotropných látok.

Okresný súd rozhodol zákonným spôsobom aj o treste obžalovaného. Postupoval striktnie podľa ustanovení § 34 ods. 1, a § 34 ods. 4 Tr. zák., pričom pri určení druhu a výmery trestu prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, na zavinenie, na pohnútku, pričom správne v danom prípade aplikoval aj ustanovenie § 41 ods.2 Trestného zákona, ktoré sa javí ako rozhodné pri ukladaní trestu obžalovanému, v tomto ohľade aj s prihliadnutím na výslednú trestnú sadzbu, ktorá je vzhľadom na trestné sadzby uvedené u predmetného zločinu podľa § 172 ods.1 Trestného zákona vo zvýšenej podobe (pri zistenej prevahe priťažujúcich okolností s poukazom na § 37 písm. m/ Tr. zák. § 38 ods.4 Tr. zák.) od 5 rokov a 4 mesiace do 13 rokov a 4 mesiace (spolu s už predtým uložený trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na 6 rokov). Okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody na spodnej hranici takto vyrátanej trestnej sadzby, ktorý sa javí aj napriek tomu, že obžalovaný má v registri trestov doposiaľ až 10 záznamov za trest zákonný a spravodlivý.

Okresný súd správne tiež postupoval, keď ukladaný trest považoval za súhrnný a súčasne zrušil výrok o treste obsiahnutý v rozsudku Okresnom súde v Galante pod sp. zn. 0T/212/2017 zo dňa 21.09.2017 (právoplatného toho istého dňa) , pretože v zmysle § 42 ods.1 Trestného zákona predmetný skutok spáchal skôr, ako bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok v tejto trestnej veci.

Zákonným spôsobom okresný súd vyriešil aj zaradenie obžalovaného do výkonu trestu a to do ústavu so stredným stupňom stráženia, ako to prikazuje ustanovenie § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., pretože obžalovaný už bol v posledných 10-tich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Napokon okresný súd správne rozhodol aj o uložení ochranného ambulantného protitoxikomanického liečenia obžalovanému, nakoľko tento druh ochranného opatrenia má plné opodstatnenie v jednotlivých dôkazoch nachádzajúcich sa v spisovom materiály, z ktorých (vo svojom súhrne) vyplýva, že obžalovaný je psychicky závislý na amphetamínoch a predmetnú trestnú činnosť páchal práve v súvislosti s užívaním návykových látok (§ 73 ods.2 písm. d) Tr. zák.)

Keďže odvolací súd nezistil dôvod pre zmenu alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku, rozhodol o odvolaní obžalovaného tak, že toto zamietol ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.